

Vergaderjaar 1995–1996

24 142

Wijziging van de Ziekenfondswet ter vereenvoudiging van de identificatie van verzekerden door het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer in de verzekerdenadministratie van de ziekenfondsverzekering, alsmede om enige andere wijzigingen in die wet aan te brengen en wijziging van de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten ter bevordering van een gelijkvormige redactie van de informatiebepalingen van de sociale ziektekostenverzekeringen (Wet sociaal-fiscaal nummer Ziekenfondswet)

Nr. 5

NOTA NAAR AANLEIDING VAN HET VERSLAG

Ontvangen 30 oktober 1995

ALGEMEEN

1. Inleiding

De ondergetekenden hebben verheugd geconstateerd dat de leden van de vaste commissie voor Volksgezondheid, Welzijn en Sport instemmend reageren op het voorstel het sociaal-fiscaal nummer in te voeren in de Ziekenfondswet.

Daarnaast constateren ondergetekenden dat de leden van de commissie vraagtekens zetten bij de beperking tot het invoeren van het sociaal-fiscaal nummer tot de Ziekenfondswet.

Sommige leden vragen ondergetekenden tevens voorstellen te doen tot invoering van dat nummer in de Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten (AWBZ) en vragen zelfs naar uitbreiding van de invoering van het sociaal-fiscaal nummer tot de particuliere ziektekostenverzekering.

Inmiddels hebben zich na het indienen van het verslag een aantal ontwikkelingen op het terrein van informatievoorziening voorgedaan, die relevant zijn voor het onderhavige voorstel van wet en voor de beantwoording van het verslag. Grote delen van het gestelde in de memorie van toelichting zijn niet meer actueel. Ondergetekenden achten het derhalve noodzakelijk aan de hand van onderscheiden thema's een en ander te actualiseren. Daarbij zal worden ingegaan op de in het verslag van de commissie gestelde vragen.

2. Het sociaal-fiscaal nummer

Het sociaal-fiscaal nummer is een identificerend nummer voor natuurlijke personen. De Algemene Wet inzake Rijksbelastingen is de wettelijke basis van het nummer (artikel 47b, lid 3). De doelgroep (populatie) van het sociaal-fiscaal nummer bestaat uit alle natuurlijke personen die volgens artikel 1 van de Wet op de Inkomstenbelasting belastingplichtig zijn of natuurlijke personen die voor de sociale zekerheid van belang zijn. In concreto zijn dit alle personen die in Nederland wonen of niet in Nederland wonen maar binnenlands inkomen genieten. Het sociaal-fiscaal nummer wordt toegekend aan alle personen die volgens de Gemeentelijke Basisadministratie persoonsgegevens (GBA) in Nederland verblijven – dus bij geboorte of definitieve vestiging in Nederland –, alsmede aan alle personen die onder de Nederlandse belastingwetgeving of de Nederlandse wetgeving inzake sociale zekerheid vallen, ongeacht of ze tijdelijk in Nederland of in het buitenland verblijven. Het nummer gaat een leven lang mee. Na de toekenning wordt het niet meer gewijzigd en het kan niet worden ingetrokken. Het nummer heeft geen inhoudelijke betekenis en zegt dus niets over de rechten en plichten van de desbetreffende persoon.

Het nummer is oorspronkelijk bedoeld om eenvoudig en doeltreffend de identificatie in de administratie van de belastingdienst en uitvoeringsorganen van de sociale zekerheid mogelijk te maken en om doelmatig gegevens uit te wisselen tussen geautomatiseerde administraties. Het nummer is niet bedoeld om een recht van een persoon op een dienst of verblijfstitel uit af te leiden.

In totaal zijn er ongeveer 17 miljoen natuurlijke personen met een sociaal-fiscaal nummer opgenomen in het bestand van de belastingdienst.

Het doel van de invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de administratie van de ziekteverzekering is te bevorderen dat het sociaal-fiscaal nummer zoveel mogelijk wordt gebruikt als uniek persoonsidentificerend nummer bij het berichtenverkeer van gegevens die betrekking hebben op dezelfde persoon.

Het nummer is te vergelijken met het samenstel van postcode en huisnummer dat een woonadres nader identificeert. Het hebben van kennis van het nummer geeft geen toegang tot de op dat adres gelegen woning. Kennis hebben van het sociaal-fiscaal nummer betekent niet dat degene die over het nummer beschikt, toegang heeft tot de achterliggende gegevens. Daartoe dient hij net als bij een woning te beschikken over een sleutel. Door niet iedereen van een sleutel te voorzien, kan de toegang worden beperkt.

De invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de ziekteverzekering is slechts een hulpmiddel. Het hebben van een sociaal-fiscaal nummer heeft geen positieve of negatieve effecten op de rechten en plichten van burgers of verzekerden.

3. Sociaal-fiscaal nummer en recente ontwikkelingen

Sedert de indiening van het voorstel van wet en sedert de vaststelling van het verslag van uw commissie heeft zich een aantal belangrijke ontwikkelingen voorgedaan, die grote invloed kunnen hebben op de beleidsmatige en politieke mogelijkheden inzake de uitwisseling en verificatie van persoonsgegevens.

In de eerste plaats heeft het kabinet het criterium inzake het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer verruimd.

In de tweede plaats is bij koninklijke boodschap van 26 juni 1995 het voorstel van wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet en enige andere wetten ten einde aanspraak van vreemdelingen jegens bestuursorganen

op verstrekkingen, voorzieningen, uitkeringen, ontheffingen en vergunningen te koppelen aan rechtmatig verblijf van de vreemdeling in Nederland bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingediend kamerstukken II, 1994/95, 24 233, nrs. 1–3). Dit voorstel van wet koppelt onder andere het verkrijgen van een verzekering op grond van de Ziekenfondswet, de AWBZ en de Wet op de toegang tot ziektekostenverzekeringen aan een rechtmatige verblijfstatus. Het voorstel verplicht ziektekostenverzekeringsinstellingen tot identificatie van (potentiële) verzekerden en tot het raadplegen van de gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens voor identificatie van die verzekerden en verificatie van hun verblijfstatus.

Deze recente ontwikkelingen zijn met name belangrijk voor de beantwoording van de door de leden van de commissie gestelde vragen waarom het onderhavige voorstel van wet de invoering van het sociaal-fiscaal nummer beperkt tot de verzekerdenadministratie voor de Ziekenfondswet en zich niet uitstrekt tot de AWBZ en de particuliere ziektekostenverzekering. Voorts werpt dit een ander licht op het gestelde in de memorie van toelichting met betrekking tot de invoering van een identificatieplicht.

De recente ontwikkelingen worden hierna achtereenvolgens uiteengezet.

Op de specifieke consequenties van die ontwikkelingen voor de onderhavige problematiek komen ondergetekenden hierna bij de thematische onderdelen terug.

3.1. Sociaal-fiscaal nummer en herziening kabinetsstandpunt

Op voorstel van de Minister van Binnenlandse Zaken, eerstverantwoordelijke minister voor het persoonsinformatiebeleid, en van de Minister van Justitie, eerstverantwoordelijke minister voor het privacybeleid, heeft het kabinet nieuwe criteria bepaald voor het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer.

Een aantal redenen heeft er toe geleid dat het kabinet zich heeft gebogen over de wenselijkheid het sociaal-fiscaal nummer een ruimere toepassing te geven.

Eerste aanleiding daartoe is het onderhavige voorstel van wet geweest, dat de start gegeven heeft tot een discussie over de wenselijkheid het sociaal-fiscaal nummer ook in te voeren in de AWBZ. Een andere aanleiding vormen de voornemens van de Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschappen om een onderwijsnummer in te voeren. Omdat onderwijsdeelnemers reeds over het sociaal-fiscaal nummer beschikken, zou dit nummer kunnen worden gebruikt.

Daarnaast neemt het aantal verzoeken van private organisaties sterk toe om het sociaal-fiscaal nummer te mogen gebruiken ten behoeve van de berichtgeving over de uitvoering van (voorheen) publieke taken die voorheen door overheids- of semi-overheidsorganisaties werden uitgevoerd. In dit kader valt te denken aan het beleid inzake de terugdringing van ziekteverzuim en arbeidsongeschiktheid, waarbij de inhoudelijke en financiële verantwoordelijkheid van de bedrijfsverenigingen is doorgeschoven naar de individuele werkgevers, die op hun beurt – om die verantwoordelijkheid waar te kunnen maken – arbodiensten en verzekeringsmaatschappijen inschakelen.

Het niet mogen gebruiken van het sociaal-nummer bij de AWBZ, als onderwijsnummer en bij het berichtenverkeer met betrekking tot zieke en arbeidsongeschikte werknemers, betekent een last voor de personen en organisaties die bij de uitvoering van de wettelijke taken op de desbetreffende terreinen zijn betrokken. Veel tijd gaat verloren met de identificatie

en verificatie van personen om na te gaan of gegevens betrekking hebben op dezelfde persoon. Een uniek persoon-identificerend nummer kan daarvoor de panacee zijn.

Het opzetten van een eigen sectorgebonden persoon-identificerend nummer is veelal onnodig kostenverhogend.

Voorts streeft de regering naar het terugdringen van administratieve lasten van werkgevers. Verruiming van het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer vermindert de lasten van de werkgevers bij de uitvoering van hun taak inzake de sociale zekerheid. Terugdringing van de uitvoeringskosten in de uitvoeringsorganisatie van de sociale zekerheid heeft indirect een positief financieel effect op de op te brengen premies.

Een andere ontwikkeling op het terrein van de ziektekostenverzekeringen, die een herbezinning op het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer noodzakelijk maakt, is de uitvoering van Wet van 9 juni 1994 tot wijziging van de Ziekenfondswet en enige andere wetten in verband met uitbreiding van de personele werkings sfeer van de Ziekenfondswet met een bepaalde categorie van AOW-gerechtigden (verplichte ziektenfondsverzekering AOW-gerechtigden) en aanpassing van AOW-rechten in verband met te betalen premies ziektekostenverzekering (Stb.1994, 465), verder te noemen: de Wet Van Otterloo. Voor de uitvoering van die wet zijn jaarlijks ten minste vijf informatiestromen nodig tussen vijf verschillende sectoren met betrekking tot dezelfde persoon, hetgeen resulteert in vele duizenden berichten tussen thans 28 ziekenfondsen, ± 53 particuliere verzekeraars, de Sociale Verzekeringsbank, ± 19 bedrijfsverenigingen en uitvoeringsinstellingen en ± 1200 pensioenfondsen.

Een aantal bij de uitvoering van de Wet Van Otterloo betrokken instanties beschikt over het sociaal-fiscaal nummer. Een aantal andere doet dat niet. Het ontbreken van de bevoegdheid het sociaal-fiscaal nummer te gebruiken, leidt ook hier tot een fiks tijdsbeslag bij het op de juiste wijze bijeenbrengen van alle informatie met betrekking tot één te toetsen persoon.

In antwoord op een vraag van de leden van de RPF-fractie delen ondergetekenden dan ook mee dat het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer in een dergelijk proces van complexe uitvoering de administratieve lasten danig zal kunnen verlichten. De vraag van de leden van de PvdA-fractie of het sociaal-fiscaal nummer ook een rol zou kunnen spelen bij de broninhouding van premie ingevolge de Ziekenfondswet door pensioen- en uitkeringsinstanties kunnen ondergetekenden ook bevestigend beantwoorden.

Al die politiek-maatschappelijke ontwikkelingen hebben er toe geleid dat de regering het criterium voor het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer heeft verruimd.

Het kabinet is thans van opvatting dat het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer kan worden toegestaan aan organisaties en personen, die ingevolge enige wettelijke regeling met de uitvoering van een taak zijn belast, indien dit noodzakelijk is met het oog op :

- a. de bestrijding en tegengaan van fraude, voor zover in het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer ten behoeve van dat doel bij of krachtens de wet is voorzien,
- b. de structurele gegevensuitwisseling van persoonsgegevens met andere organisaties en personen die gerechtigd zijn het sociaal-fiscaal nummer te gebruiken voor zover de uitwisseling met die organisaties en personen bij of krachtens de wet is voorzien, alsmede
- c. in andere gevallen waarin de formele wetgever dit om gewichtige redenen noodzakelijk acht.

Het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer door particulieren voor commerciële doeleinden zal niet worden toegestaan.

Beleidssectoren die overwegen een persoonsnummer in te voeren, zullen op grond van die criteria het sociaal-fiscaal nummer mogen gebruiken, met dien verstande dat het gebruik van het nummer wel in een wettelijke regeling dient te zijn vastgelegd, waarbij wordt aangegeven voor welke situaties en door wie gebruik van het nummer is toegestaan en ten behoeve van welk doel.

De regering overweegt voorts bij de overheveling van taken van overheids- of semi-overheidsorganisaties naar particulieren en particuliere organisaties, waarbij het sociaal-fiscaal nummer in het berichtenverkeer een rol kan spelen, in de wet die die overheveling regelt, tevens het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer te regelen.

3.2. Sociaal-fiscaal nummer en Koppelingswet

Bij koninklijke boodschap van 26 juni 1995 is het voorstel van wet tot wijziging van de Vreemdelingenwet en enige andere wetten teneinde aanspraak van vreemdelingen jegens bestuursorganen op verstrekkingen, voorzieningen, uitkeringen, ontheffingen en vergunningen te koppelen aan rechtmatig verblijf van de vreemdeling in Nederland, verder te noemen: de Koppelingswet, bij de Tweede Kamer der Staten-Generaal ingediend. Dit voorstel van wet koppelt onder andere het verkrijgen van een verzekering op grond van de Ziekenfondswet, de AWBZ en de Wet op de toegang tot ziektekostenverzekeringen aan een rechtmatige verblijfstatus (kamerstukken II 1994/95, 24 233).

Bedoeld koppelingsbeginsel is alleen uitvoerbaar indien de rechtmatigheid van het verblijf op eenvoudige wijze is te achterhalen. Door invoering van het stelsel van gemeentelijke basisadministraties (GBA) zal in belangrijke mate in deze informatie worden voorzien. De gegevens over de verblijfstatus zullen worden aangeleverd door het Vreemdelingenadministratie-systeem (VAS). Door de koppeling van het VAS aan de GBA en de verstrekking van de gegevens aan de ziektekostenverzekeringsinstellingen krijgen die instellingen automatisch de actuele informatie over het verblijfsrecht van de vreemdeling die zich aanmeldt voor een ziektekostenverzekering. De verblijfsgegevens kunnen ook worden geraadpleegd indien een verzekerde toestemming moet vragen aan zijn ziektekostenverzekeringsinstelling voordat hij van een bepaalde zorgvorm gebruik kan maken.

Voor een adequate raadpleging van de GBA is nodig dat het sociaal-fiscaal nummer kan worden gebruikt.

De Ziekenfondswet en AWBZ kennen beide het wettelijk voorschrift dat de verzekeringsinstellingen de nodige maatregelen moeten treffen ter voorkoming van onnodige verstrekkingen en uitgaven, welke hoger dan noodzakelijk zijn. In casu moet er nu scherp worden gekeken naar de verblijfsgerechtigdheid van de verzekerde. Door bedoeld voorschrift ontkomt een verzekeringsinstelling er niet aan eerst de GBA te raadplegen, om achteraf niet met ongeoorloofde en dus niet gedekte – uitgaven te worden geconfronteerd.

In beginsel zou een dergelijke toets bij iedere aanvraag plaats moeten vinden. Zelfs een periodieke controle van de verzekerdenbestanden leidt tot een hoge frequentie van het raadplegen van de GBA. Op grond van de strikte normen die daarvoor van de Wet gemeentelijke basisadministratie persoonsgegevens (Wet GBA) zijn geformuleerd, zal de – naar verwachting hoge-frequentie van het raadplegen van de GBA voor ziektekostenverzekeringsinstellingen een verplichte aansluiting van hun verzekerdenadministratie op het GBA-netwerk betekenen.

De elektronische gegevensuitwisseling tussen GBA en de ziektekostenverzekeringsinstellingen ten behoeve van de verificatie van de verblijfstatus dient bij voorkeur te geschieden met behulp van het sociaal-fiscaal nummer van de betrokkene.

Naar aanleiding van een desbetreffend verzoek van eerste ondergetekende heeft de Ziekenfondsraad op 23 maart 1995 advies uitgebracht omtrent de uitvoeringsaspecten van de Koppelingswet. Daarin heeft de Raad geadviseerd in de Ziekenfondswet en de AWBZ een regeling op te nemen betreffende identificatie en verificatie van verzekerden. Dat advies is overgenomen. In de Koppelingswet zijn zodanige regelingen voor de Ziekenfondswet en AWBZ opgenomen.

Met het vorenstaande zijn ook de vragen van de leden van de CDA-fractie beantwoord inzake de positie van illegaal in ons land verblijvenden en een gegevensuitwisseling met de administratie van de vreemdelingenpolitie.

4. Sociaal-fiscaal nummer en gegevensuitwisseling

De leden van de PvdA-fractie stellen terecht dat de invoering van het sociaal-fiscaal nummer een eerste stap is op weg naar een goed gebruik van kwalitatief goede gegevens op een vindbare plaats. Zij vragen de regering om informatie over het verdere systeem van gegevensuitwisseling. In dit kader verwijzen ondergetekenden naar de derde beleidsnota over informatisering in de openbare sector, getiteld «Terug naar de toekomst», die de Staatssecretaris van Binnenlandse Zaken op 6 juni 1995 namens het kabinet aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal heeft gezonden (kamerstukken II, 1994/95, 20 644, nrs. 22–23. Die nota (ook wel aangeduid als BIOS-nota) handelt over verbetering van de relatie tussen burgers en overheid en over vergroting van de doelmatigheid van de overheid door middel van daarop gericht gebruik van informatie. In die BIOS-nota, waarvan eerdere versies zijn verschenen (Tweede Kamer 1987/89, 20 644, nr. 1–2 en Tweede Kamer 1990/91, 20 644, nr. 15) wordt de visie van de regering gepresenteerd inzake de uitwisseling van gegevens in het kader van de uitvoering van de sociale zekerheid, de belastingen en subsidies. Ook de onlangs aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal gezonden voortgangsrapportage inzake maatregelen op het terrein van fraudebestrijding (kamerstukken II, 1994/95, 17 050, nr. 194) geeft een overzicht van de mogelijkheden en onmogelijkheden op het terrein gegevensuitwisseling.

De leden van PvdA-fractie en de RPF-fractie wijzen op het beleidsmatige standpunt dat de regering heeft ingenomen naar aanleiding van het experiment gegevensuitwisseling tussen gemeentelijke sociale diensten en ziekenfondsen.

Op 16 mei 1994 sprak het vorige kabinet zich uit over de resultaten van een experiment dat ten doel had na te gaan hoe de gegevensuitwisseling tussen ziekenfondsen en gemeentelijke sociale diensten kon worden gestructureerd en welke gegevens voor uitwisseling in aanmerking konden komen. Het experiment was een reactie op de wens van de Tweede Kamer om met een dergelijke uitwisseling van gegevens de witte fraude beter te kunnen bestrijden. Iemand pleegt witte fraude wanneer hij een uitkering ontvangt en daarnaast een baan heeft, waarbij hij sociale premies en belasting betaalt, zonder dit aan de uitkeringsinstantie te melden. Het experiment toonde aan dat voor de controle van de woon- en leefvorm van uitkeringsgerechtigden de gegevens van zorgverzekeraars een goede aanvulling kunnen zijn op de gegevens die de sociale dienst aan de gemeentelijke basisadministratie heeft ontleend. De regering concludeerde dat uitwisseling van deze gegevens onder bepaalde

voorwaarden kan plaatsvinden. Die voorwaarden zijn dat de ziekenfondsen het sociaal-fiscaal nummer in moeten voeren – daartoe ligt thans onderhavig wetsvoorstel voor – en dat er een centrale verwijzindex van zorgverzekerden zou moeten komen.

In vervolg daarop is advies gevraagd aan de Ziekenfondsraad over de opzet van een centrale verwijzindex van zorgverzekerden. Met zo'n verwijzindex kan worden nagegaan bij welke zorgverzekeraar iemand tegen ziektekosten verzekerd is. Op basis daarvan kan nader worden onderzocht of iemand dubbel is verzekerd. Ook kan worden nagegaan of iemand zijn gegevens over zijn woon- en leefvorm correct heeft opgegeven bij de gemeentelijke sociale dienst, bedrijfsvereniging of zorgverzekeraar.

De regering veronderstelde dat een centrale verwijzindex van zorgverzekerden een bijdrage kan leveren aan de bestrijding van fraude in de sociale zekerheid. Een centrale verwijzindex zorgverzekerden zou toegankelijk moeten zijn voor de instanties die betrokken zijn bij de uitvoering van de sociale zekerheid.

De regering heeft in de adviesaanvraag drie mogelijke opties voor een centrale verwijzindex zorgverzekerden aangegeven. Een zelfstandige zorgverzekerden verwijzindex, aansluiting bij de gemeenschappelijke verwijzindex van de bedrijfsverenigingen (GVI) of aansluiting bij de gemeentelijke basisadministratie (GBA). Daarbij sloot de regering andere mogelijkheden niet uit.

In verband met de uitwerking van de verschillende opties is de adviesaanvraag ook gezonden aan de Sociale Verzekeringsraad, de Vereniging van Nederlandse Gemeenten en de Voorloper van het Bestuur van de GBA-beheersorganisatie. Genoemde instanties moesten een gezamenlijk advies uitbrengen. De Ziekenfondsraad coördineerde dat.

Het gezamenlijke advies is uitgebracht op 24 november 1994. Het advies bevestigt dat gegevensuitwisseling tussen zorgverzekeraars, belastingdienst, gemeentelijke sociale diensten en bedrijfsverenigingen een bijdrage kan leveren aan het tegengaan van oneigenlijk gebruik en misbruik van de sociale zekerheid, belastingen en subsidies. Alle partijen in de Ziekenfondsraad zijn bereid een bijdrage te leveren aan de fraudebestrijding binnen de sociale zekerheid. De Ziekenfondsraad is van mening dat de ziekenfondsen een positieve bijdrage kunnen leveren aan de bestrijding van witte fraude. Daarbij zal de nadruk liggen op de verkrijging van actuele, juiste gegevens ten behoeve van de vaststelling van een uitkering bij aanvraag van een bijstandsuitkering en ten behoeve van een periodieke hercontrole voor de Algemene bijstandswet. In wezen, zo schrijft de Raad, gaat het om de behoefte van de gemeentelijke sociale diensten het ziekenfonds te kennen, waar de aanvrager van een Algemene bijstandswet-uitkering is of wordt ingeschreven. De Raad komt tot de conclusie dat er reeds wegen voorhanden zijn om tot het door de regering gewenste doel – bestrijding van witte fraude – te komen. Inrichting van een centrale verwijzindex voor dat doel achtte de Raad niet nodig.

De uiteindelijke conclusie van de Ziekenfondsraad is dat zowel voor de fraudebestrijding ten behoeve van derden als voor de branche zelf de inrichting van een centrale verwijzindex op dat moment en onder de gegeven omstandigheden voor een beperkt doel en voor een beperkte doelgroep, niet is aangewezen. Ter ondervanging van de problematiek bij de gemeentelijke sociale diensten zijn, zo concludeerde de Raad op basis van bestaande gegevens, procedures en inlichtingenverplichtingen, reeds voldoende mogelijkheden voorhanden. Het optimaliseren daarvan verdient de voorkeur. De Ziekenfondsraad meent wel dat een spoedige invoering van het sociaal-fiscaal nummer bij ziekenfondsen kan bijdragen

aan een kwaliteitsverbetering van de gegevensuitwisseling tussen organen in het domein van de sociale zekerheid. De Ziekenfondsraad acht het gewenst de ontwikkelingen op het gebied van gegevensuitwisseling en technische faciliteiten nauwlettend te volgen. De Ziekenfondsraad stelt bovendien dat bij toekomstige verbreding van de doelstelling tot meer segmenten van de sociale zekerheid een en ander opnieuw in overweging zal kunnen komen.

Naar aanleiding van het advies heeft het kabinet besloten de ziekenfondsadministratie niet te beschouwen als primaire registratie voor de gegevensuitwisseling. Dat wil zeggen dat door de gemeentelijke sociale diensten de administratie van ziekenfondsen niet als eerste wordt geraadpleegd voor het opsporen van witte fraude in het kader van de uitvoering van de Algemene bijstandswet. In de praktijk worden in toenemende mate convenanten inzake gegevensuitwisseling gesloten tussen gemeentelijke sociale diensten en ziekenfondsen.

Eerder in deze nota is al gerefereerd aan de problemen die zich voordoen bij de uitvoering van de Wet van Otterloo, nu voor een aantal daarbij betrokken instanties de bevoegdheid ontbreekt om over het sociaal-fiscaal nummer te beschikken. Daarnaast is de noodzaak gebleken om buiten twijfel te stellen dat de instanties die over gegevens beschikken, die nodig kunnen zijn voor een goede uitvoering van de Ziekenfondswet dan wel de AWBZ, ook onderling gegevens uit kunnen wisselen. Daartoe is een nota van wijziging bij de onderhavige nota gevoegd. Die onderlinge gegevensuitwisseling heeft bovendien het voordeel dat de burger niet onnodig wordt belast met het meerdere keren verstrekken van dezelfde gegevens. Voorts blijkt uit het advies dat de Ziekenfondsraad op 26 januari 1995, kenmerk VERZ/3448/95, heeft uitgebracht inzake het onderdeel toezicht uit de adviesaanvraag inzake de gevolgen van de Wet Van Otterloo, dat de Sociale Verzekeringsbank in het kader van de jaarlijkse toetsing van het inkomen van de AOW-gepensioneerden op de peildatum 1 november moet kunnen beschikken over verificatiemogelijkheden met betrekking tot de door de verzekerde opgegeven informatie.

Dat geldt ook voor de zogenoemde vergunninghoudende pensioenfondsen, die op grond van artikel 19, vijfde lid, van de Algemene Ouderdomswet ingevolge een aan hen op verzoek verleende vergunning van de Sociale Verzekeringsbank belast zijn met de betaalbaarstelling van pensioenen ingevolge de Algemene Ouderdomswet. Overeenkomstig het advies van het Ziekenfondsraad wordt met de voorgestelde wijzigingen tevens mogelijk gemaakt dat in het kader van de uitvoering van de Ziekenfondswet de Sociale Verzekeringsbank en de vergunninghoudende pensioenfondsen de daarvoor nodige informatie kunnen betrekken van de belastingdienst.

Voorts is van de gelegenheid gebruik gemaakt om buiten twijfel te stellen dat er ook een informatieverplichting bestaat aan het Tijdelijk instituut voor coördinatie en afstemming, de bedrijfsverenigingen en de uitvoeringsinstellingen bedoeld in hoofdstuk V van de Organisatiewet sociale verzekeringen, bijvoorbeeld in verband met de door deze instanties ingevolge artikel 15 van de Ziekenfondswet uit te voeren taken.

Ondergetekenden gaan er van uit dat met de bijgevoegde nota van wijziging de gegevensuitwisseling in het kader van de Ziekenfondswet nog sterker zal worden verbeterd.

5. Sociaal-fiscaal nummer en de Ziekenfondswet

Ondergetekenden hebben bij het indienen van het onderhavig voorstel van wet het op dat moment geldende beleid inzake het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer als uitgangspunt genomen. Volgens het tot voor kort geldende regeringsbeleid mocht het sociaal-fiscaal nummer alleen

worden gebruikt als dat bijdroeg aan de bestrijding van fraude met belastingen, subsidies of sociale zekerheid. Daarom is in het oorspronkelijke voorstel van wet het gebruik beperkt tot communicatie tussen ziekenfondsen onderling en tussen ziekenfondsen en instanties die betrokken zijn bij de uitvoering van de Ziekenfondswet of de sociale zekerheid.

De leden van VVD-fractie vragen naar de sancties die de regering toe gaat passen indien ziekenfondsen het sociaal-fiscaal nummer als verzekerdennummer gaat gebruiken. De ondergetekenden merken op dat zij menen in de memorie van toelichting, onder 5. Reikwijdte en beperking gebruik sociaal-fiscaal nummer, zodanig goede gronden hebben aangegeven, dat zij zich niet voor kunnen stellen dat ziekenfondsen zonder meer over zullen gaan tot het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer als verzekerdennummer, zonder daarbij aandacht aan die gronden te hebben besteed. Mochten ziekenfondsen wel daartoe over gaan, dan gaan ondergetekenden er van uit dat door de ziekenfondsen aan de in de memorie geschetste nadelen, die kleven aan het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer als verzekerden-nummer, in voldoende mate aandacht zal worden besteed.

De ondergetekenden onderschrijven de zienswijze van de leden van de fractie van de Partij van de Arbeid dat de strikte uitvoering van de toets op partnerfraude in de Algemene Ouderdomswet (AOW) het beschikbaar hebben van het sociaal-fiscaal nummer in de Ziekenfondswet wenselijk maakt. In hoeverre nog van urgentie sprake is nu de Sociale Verzekeringsbank het onderzoek naar partnerfraude reeds grotendeels heeft afgerond, is een vraag. Ondergetekenden wijzen er wellicht ten overvloede op dat voor een efficiënte en effectieve gegevensverificatie noodzakelijk is dat alle bij die gegevensverificatie van woon- en leefvorm betrokken partijen over het sociaal-fiscaal nummer dienen te beschikken.

In antwoord op een vraag van de VVD-fractie inzake de rol van Zorgverzekeraars Nederland delen ondergetekenden mee dat Zorgverzekeraars Nederland optreedt als liaison tussen de individuele ziekenfondsen en de rijksbelastingdienst om de computerprogramma's van ziekenfondsen en de belastingdienst op elkaar af te stemmen om de benodigde uitwisseling van gegevens en de vulling van de verzekerdenbestanden met de bijbehorende sociaal-fiscale nummers zo ordentelijk mogelijk plaats te laten vinden. Het is niet zo dat Zorgverzekeraars Nederland een kruispunt is in het daadwerkelijke (elektronische) berichtenverkeer tussen belastingdienst en individuele ziekenfondsen.

De leden van de VVD-fractie tonen zich verbaasd dat reeds een aanvang is gemaakt met de voorbereidingen van de implementatie van het voorstel van wet terwijl de parlementaire besluitvorming nog niet is afgerond. Ondergetekenden wijzen de geachte leden erop dat door het parlement herhaalde malen is verzocht om versnelling van de invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de Ziekenfondswet. Zij wijzen daarbij op de motie-Linschoten c.s. (kamerstukken II, 1992/93, 17 050, nr. 155), die de regering een onderzoek heeft gevraagd naar een betere informatie-uitwisseling tussen ziekenfondsen en gemeentelijke sociale diensten, en de aankondiging van de invoering van dat nummer in de Ziekenfondswet in de nota «Gegevensuitwisseling ter bestrijding van Misbruik en Oneigenlijk gebruik» (kamerstukken II 1992/93, 17 050, nrs. 145–146), en in Bijlage 22 van de Miljoenennota 1993 (Voortgangsrapportage fraudebestrijding). Voorts is ondergetekenden gebleken dat het parlement groot belang hecht aan het gebruik van een uniek persoon-identificerend nummer bij de communicatie tussen ziekenfondsen en derden, zoals bedrijfsverenigingen, werkgevers, uitvoeringsorganen van de sociale zekerheid en belastingdienst. Het sociaal-fiscaal nummer wordt in

toenemende mate uit oogpunt van administratieve efficiency in het berichtenverkeer tussen uitvoeringsorganen van de sociale zekerheid onderling en tussen die organen en de belastingdienst gebruikt. Nu er meerdere ziekenfondsen per regio werkzaam zijn, neemt het belang van een eenvoudige en eenduidige persoonsidentificatie bij die communicatie van derden met die fondsen sterk toe.

De regering beziet een en ander met name vanuit het brede belang van een goede en zuivere uitvoering van de sociale zekerheid. Een belangrijk doel van de communicatie is namelijk het bestrijden van oneigenlijk gebruik en misbruik van de sociale zekerheid (Nota «Gegevens-uitwisseling ter bestrijding van Misbruik en Oneigenlijk gebruik», kamerstukken II 1991/92, 17 050, nrs. 145–146). Invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de ziekenfondsverzekering levert aan die bestrijding een bijdrage. De Tweede Kamer heeft die opvatting van harte ondersteund. Ook in het regeringsstandpunt inzake de gegevens-uitwisseling tussen ziekenfondsen en gemeentelijke sociale diensten, dat door de Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid op 25 mei 1994 aan de Voorzitter van de Tweede Kamer der Staten-Generaal is gezonden, wordt de invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de ziekenfondsverzekering als een oplossing gezien voor identificatieproblemen met betrekking tot wederzijdse verzekerden / cliënten. De leden van de PvdA-fractie en de RPF-fractie refereren daaraan.

Ondergetekenden zien geen reden te verwachten dat het parlement zijn inzichten over invoering van het sociaal-fiscaal nummer zodanig zal wijzigen dat niet op enig moment dat nummer in de verzekerden-administratie van de Ziekenfondswet zal worden opgenomen. Het komt ondergetekenden voor dat in dat licht een advies van de Ziekenfondsraad om alvast met de voorbereidingen te beginnen in overeenstemming is met de wensen van de Tweede Kamer. De bedoelingen van dat advies zijn er op gericht enerzijds zo snel mogelijk nadat het voorstel van wet tot wet is verheven en in werking is getreden, aan de slag te gaan en daarnaast ziekenfondsen voldoende tijd te geven voor de noodzakelijke voorbereiding. Het is niet zo dat ziekenfondsen vooruitlopend op de afloop van de parlementaire procedure reeds over de sociaal-fiscale nummers mogen beschikken.

De leden van de fracties van de PvdA, de VVD en de RPF vragen naar de evaluatie en kosten van de invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de Ziekenfondswet.

Vooruitlopend op de indiening van het onderhavige voorstel van wet, is voor het jaar 1994 naar aanleiding van berekeningen in adviezen van de Ziekenfondsraad een bedrag van 12 miljoen gulden ter beschikking gesteld om eenmalig de verzekerdenadministraties van de ziekenfondsen aan te passen voor zover dat nodig was voor het opnemen in die registraties van het sociaal-fiscaal nummer van verzekerden. Er werd op dat moment van uitgegaan dat met ingang van 1 januari 1995 het sociaal-fiscaal nummer in de Ziekenfondswet zou worden ingevoerd. Met ingang van die datum waren alle verzekerdenadministraties van de ziekenfondsen daartoe gereed.

De 12 miljoen gulden werden uitgegeven om een eenmalige investering te dekken. Een terugverdieneffect als door de leden van de VVD-fractie gesuggereerd, was op dat moment niet voorzien. Overigens zal het bij deze eenmalige dekking van investeringskosten blijven.

Ondergetekenden realiseren zich dat het daadwerkelijk invoeren van het sociaal-fiscaal nummer naar 1996 verschuift. De in de memorie van toelichting aangekondigde evaluatie heeft tot doel de verschillen in administratieve belasting bij gegevensverkeer voor en na invoering van het sociaal-fiscaal nummer in kaart te brengen. Daarnaast was aanvankelijk een financiële inventarisatie voorzien. Nu de datum van invoering

verschuift en betrokkenen er bij de toekenning van de bedoelde gelden geen rekening mee gehouden kunnen hebben, dat ten behoeve van een evaluatie een kostenspecificatie zou moeten worden gemaakt van het bijstellen van de administratieve systemen van aanpassingen in verband met invoering van het sociaal-fiscaal nummer, lijkt het ondergetekenden niet meer reëel aan de uitkomsten van een evaluatie kostenconsequenties te verbinden.

Voor een wettelijke regeling van een evaluatie zien ondergetekenden geen reden.

6. Sociaal-fiscaal nummer en de AWBZ

In antwoord op een vraag van de leden van de PvdA-fractie naar de reden dat niet tevens voorstellen voorliggen voor invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ, gelet op de mededelingen die de regering heeft gedaan bij de presentatie van het standpunt inzake het rapport «Gegevensverkeer met ziekenfondsen, een gezonde weg», delen ondergetekenden mee dat de regering nog steeds van mening is dat het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ zou moeten kunnen worden gebruikt. Dat zal de geachte leden ook zijn gebleken uit de memorie van toelichting en het voorgaande deel van onderhavige nota.

Er is indertijd afgezien van een ontwerp van wet, dat voorstellen bevatte voor zowel de Ziekenfondswet als voor de AWBZ, omdat daaraan voorafgaand een nieuw regeringsstandpunt zou moeten worden geformuleerd inzake het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer.

Ondergetekenden roepen in herinnering dat de verkiezingen voor de Tweede Kamer der Staten-Generaal op 3 mei 1994 grote en ongekende veranderingen en verschuivingen in het politieke landschap te zien hebben gegeven, met als uitkomst vier partijen die qua grootte minder verschillen dan gebruikelijk was en die geen van alle samenwerking met elkaar op beleidsinhoudelijke gronden uitsluiten.

In dat politieke landschap achtte het demissionaire kabinet het niet zijn taak een principiële standpunt te formuleren met betrekking tot het persoonsinformatiebeleid en de verruiming van het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer.

Wel werd de urgentie van de invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de Ziekenfondswet erkend. Dat heeft ertoe geleid dat er indertijd terecht voor is gekozen de voorbereiding van de invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de Ziekenfondswet door te laten gaan en niet langer op te houden dan strikt noodzakelijk. Het toenmalige kabinet heeft er bewust voor gekozen de discussie over de verruiming van het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer en invoering in de AWBZ over te laten aan het huidige kabinet.

De leden van de PvdA-fractie zijn verbaasd over het feit dat niet eerder een advies aan de Registratiekamer gevraagd is over de invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ. Ondergetekenden hebben daar begrip voor, doch wijzen er op dat een zodanige adviesaanvraag inmiddels is achterhaald door de herformulering van het kabinetsstandpunt over de omvang en de reikwijdte van het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer.

Ook de leden van de VVD-fractie en de RPF-fractie vroegen naar de advisering door de Registratiekamer.

Het voorstel van wet strekt er niet toe het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ in te voeren, omdat het gebruik van dat nummer in die wet naar het oordeel van de regering thans nauwelijks bijdraagt aan de fraudebestrijding. Wel kan het gebruik van het nummer bijdragen aan een efficiëntere uitvoering van de AWBZ. Invoering van het sociaal-fiscaal

nummer merendeels op grond van efficiencyoverwegingen was om bovenaangegeven redenen nog niet mogelijk.

Ondergetekenden wijzen er naar aanleiding van een opmerking van de leden van de RPF-fractie op dat het de AWBZ-uitvoeringsorganen niet vrij staat te besluiten tot het gebruiken van het sociaal-fiscaal nummer in de verzekerdenregistratie van de AWBZ.

Ondergetekenden realiseren zich dat de noodzaak voor verzekeringsinstellingen die de AWBZ uitvoeren, om het sociaal-fiscaal nummer te gebruiken, toe zal nemen, omdat de thans bestaande problematiek bij de gegevensuitwisseling tussen ziekenfondsen en gemeentelijke sociale diensten nog zal worden versterkt als de herziene Algemene bijstandswet op 1 januari 1996 in werking treedt.

Op dat moment zullen naast ziekenfondsen ook particuliere verzekeringsmaatschappijen en publiekrechtelijke organen die een ziektekostenregeling voor ambtenaren uitvoeren, inlichtingenplichtig zijn aan de gemeentelijke sociale diensten. Het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer zou de identificatie van verzekerden een stuk gemakkelijker kunnen maken, mits er door middel van een centrale verwijzindex van zorgverzekerden door de gemeentelijke sociale diensten nagegaan kan worden met welke ziektekostenverzekeringsinstelling de verzekerde een relatie heeft.

Het recent ingenomen kabinetsstandpunt inzake verruiming van het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer geeft in beginsel de mogelijkheid het sociaal-fiscaal nummer in te voeren in de verzekerdenadministratie van de AWBZ.

De invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ zal bij kunnen dragen aan de verbetering van de uitvoering van de Wet van Otterloo, de nieuwe Algemene bijstandswet en, mits tot wet verheven en in werking getreden, de Koppelingswet.

Aan het invoeren van het sociaal-fiscaal nummer in de verzekerdenadministratie van de AWBZ zitten een aantal lastige haken en ogen. Er komen daarbij complexe vraagstukken aan de orde, zoals de afweging tussen al dan niet verplichte invoering, de kostenaspecten van de invoering, het tijdpad van implementatie, de noodzaak om aanvullende maatregelen te treffen om de invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ ook aan het doel van die invoering te laten beantwoorden, zoals een centrale verwijzindex van zorgverzekerden, de afstemming tussen de betrokken (particuliere) verzekeraars met de belastingdienst en last but not least de privacybescherming en het tegengaan van commercieel gebruik.

Uitwerking van die vraagstukken zal de nodige menskracht vergen.

Het is niet wenselijk op verzoek van de Kamer thans reeds over te gaan tot aanpassing van het wetsvoorstel, omdat de consequenties van invoering van het sofinummer in de AWBZ en het ruimere gebruik van het sofinummer bij de gegevensuitwisseling voor de uitvoeringspraktijk nog niet helder zijn. Het voorbereiden van een nota van wijziging die het invoeren van het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ mogelijk maakt, zal, gelet op de complexiteit van de vorenvermelde vraagstukken, tot ongewenste vertraging leiden voor het voorliggende voorstel van wet.

Zo spoedig mogelijk na afronding van de parlementaire procedure inzake het onderhavige voorstel van wet zal een voorstel van wet tot invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ worden voorbereid.

7 Sociaal-fiscaal nummer en particuliere verzekeringen

De leden van de PvdA-fractie vragen de regering waarom de particuliere verzekeraars buiten dit voorstel van wet zijn gehouden. Deze leden zien ook in uitwisseling van gegevens die over polishouders beschikbaar zijn bij particuliere ziektekostenverzekeraars een mogelijk middel bij het bestrijden van misbruik en oneigenlijk gebruik van sociale zekerheid. Deze leden verwijzen naar de vergelijking van woon- en leefgegevens met gegevens die berusten bij de particuliere verzekeraars. Deze leden zien ook bedrijfseconomische redenen voor gebruik van het sociaal-fiscaal nummer door verzekeraars.

Ook de leden van de VVD- en de RPF-fracties vragen naar de opvatting over het invoeren van het sociaal-fiscaal nummer bij particuliere ziektekostenverzekeraars.

Allereerst is een relativerende opmerking over de waarde van de vergelijking met gegevens van particuliere en publiekrechtelijke verzekeringsinstellingen op zijn plaats. In het eerder vermelde advies van de Ziekenfondsraad inzake de centrale verwijzindex van zorgverzekerden is die Raad nagegaan in hoeverre de gegevens die omtrent een verzekerde of polishouder bij de verzekeraar berusten, inzicht geven in de woon- of leefsituatie en in hoeverre die gegevens behulpzaam kunnen zijn bij de bestrijding van fraude. Voor particuliere en publiekrechtelijke verzekeraars geldt dat de polisgegevens niet zijn gericht op de vastlegging van leef- en woongegevens. (Ook bij ziekenfondsen is de registratie daar niet in eerste aanleg op gericht). Verzekerden uit een «leefeenheid» kunnen bij afzonderlijke particuliere verzekeraars zijn verzekerd. Verder zal bij het ontvangen van een bijstandsuitkering er in praktisch alle gevallen sprake zijn van overgang naar de verplichte ziekenfondsverzekering. Ingeval een particulier verzekerde een bijstandsuitkering krijgt toegekend, ontstaat namelijk direct verplichte ziekenfondsverzekering. De Ziekenfondsraad concludeert daaruit dat de administratie van particuliere verzekeraars in feite niet of nauwelijks bij kan dragen aan de fraudebestrijding door middel van verificatie van woon- en leefgegevens. Voor publiekrechtelijke verzekeraars geldt datzelfde.

Het opleggen van administratieve verplichtingen aan particuliere verzekeraars is gebonden aan Europese regelgeving. Het opleggen van het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer in de verzekerdenadministratie van particuliere verzekeraars dient op grond van de Europese regelgeving te worden gerechtvaardigd door het algemeen belang en dient daarenboven de toets aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit te kunnen doorstaan. Dat betekent dat de zwaarte van de getroffen maatregel in overeenstemming moet zijn met het doel en dat er geen beter middel is, dat hetzelfde bewerkstelligt.

De mogelijkheden om in te grijpen bij particuliere verzekeringen, zijn derhalve in verband met communautaire regelgeving beperkt en met name gericht op financiële stabiliteit van de verzekeringsinstelling. Een particuliere verzekering is gebaseerd op wilsovereenstemming tussen beide contractpartners. Uit dien hoofde is het voorschrijven van het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer niet direct gewenst. Daarom zou een andere weg gekozen moeten worden dan invoeren van het sociaal-fiscaal nummer in de particuliere verzekering. Die weg lijkt er te zijn.

Particuliere en publiekrechtelijke ziektekostenverzekeraars voeren naast de «gewone» verzekering voor hun verzekerden ook de AWBZ uit. Derhalve lijkt het voor de hand te liggen om de oplossing van het identificatieprobleem van particuliere verzekerden te zoeken in de AWBZ

en in de AWBZ het sociaal-fiscaal nummer in te voeren en te gebruiken bij identificatie van wederzijdse verzekerden c.q. GSD-cliënten.

Ondergetekenden zien thans onvoldoende redenen om het sociaal-fiscaal nummer zonder meer aan particuliere verzekeraars ter beschikking te stellen. Zij menen dat moet worden bekeken of voor het bereiken van hetzelfde effect niet kan worden volstaan met invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ en een eventuele invoering van een centrale verwijzindex van zorgverzekerden. Ondergetekenden kunnen thans de effecten van de hernieuwde kabinetsopvatting die onder voorwaarden een ruimer gebruik van het sociaal-fiscaal nummer toestaat, onvoldoende overzien. Zij wensen daarover meer duidelijkheid alvorens een definitief standpunt in te nemen over het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer door particuliere ziektekostenverzekeraars.

8. Sociaal-fiscaal nummer, inkomen en samentelling

Ondergetekenden hebben kennis genomen van het verzoek van de leden van de PvdA-fractie om te komen tot een eenduidige definitie en berekeningsmethodiek van inkomen en draagkracht van een inkomen. Ondergetekenden staan niet afwijzend tegenover de gedachte die achter het verzoek ligt. Ook de leden van de VVD-fractie vroegen of het invoeren van het sociaal-fiscaal nummer het wijzigen van het inkomensbegrip in de Ziekenfondswet eenvoudiger maakt.

Eerste ondergetekende herinnert de geachte leden in dit kader aan het debat dat zij op 31 mei en 1 juni jongstleden met de Tweede Kamer mocht voeren over «Zorg in het Regeerakkoord». In dat kader is door het lid Van Boxtel, in het verlengde van het verslag inzake het voorstel van wet tot wijziging van de Ziekenfondswet en Algemene Wet Bijzondere Ziektekosten in verband met uitbreiding van de personele werkingsfeer van de Ziekenfondswet met een bepaalde categorie van AOW-gerechtigden alsmede van de samenstelling van de Ziekenfondsraad (kamerstukken II, 1994/95, 24 093, nr. 4) waarin is gevraagd naar een inventarisatie van de kring van verzekerden van de ziekenfondswet, gevraagd of er een onderzoek kan worden verricht naar wie nu wel en wie niet in het ziekenfonds thuishoren. Verder heeft hij gevraagd naar de positie van zelfstandigen met een klein inkomen, die niet in het ziekenfonds terecht kunnen. Ten slotte heeft hij gevraagd naar beleidsvoornemens die onrechtvaardigheden in de ziektekostenverzekeringen op kunnen lossen.

Het antwoord op die vraag heeft eerste ondergetekende neergelegd in een brief van 13 juli 1995 aan de Voorzitter van de Tweede kamer der Staten-Generaal (kamerstukken II, 1994/95, 24 124, nr. 14). Daarin wordt ook uitvoerig ingegaan op het aanbrengen van verandering in het gehanteerde inkomensbegrip ten algemene. Voorts kan worden gemeld dat ondergetekenden in hun brief omtrent de gevolgen van de Wet Van Otterloo in zullen gaan op de vraag of het inkomensbegrip in de Ziekenfondswet voor AOW-gerechtigden bijstelling behoeft. De leden van de VVD-fractie vragen daarnaar. Korthedshalve wordt door ondergetekenden naar bedoelde brieven verwezen.

Er dient te worden geconcludeerd dat het invoeren van het sociaal-fiscaal nummer niet bijdraagt aan het wijziging van het inkomensbegrip maar wel bij kan dragen aan het controleren van het verworven inkomen.

In antwoord op een vraag van de leden van de VVD-fractie naar de samentelling van inkomsten en toetsing voor de verplichte verzekering Ziekenfondswet delen ondergetekenden het volgende mee.

Iemand wordt, kort gezegd, van rechtswege verzekerd voor de Ziekenfondswet indien hij een dienstbetrekking heeft of een uitkering

ingevolge de Nederlandse sociale wetgeving geniet. Of iemand aan de vereisten voor ziekenfondsverzekering voldoet, kan de betrokkene zelf zien, maar ook zijn werkgever of de als zodanig aangewezen uitkeringsinstantie dient daarop te letten.

Voor de verzekering wordt een procentuele premie geheven van het loon, dat in het tijdvak waarover de betaling loopt, door de verzekerde is genoten.

De werkgever is gehouden zowel de door de verzekerde als de door hem zelf verschuldigde premie te betalen aan de desbetreffende bedrijfsvereniging. Deze bedrijfsvereniging stelt de verschuldigde premie vast en vordert deze in overeenkomstig de bepalingen van de Coördinatiewet Sociale Verzekering. De bedrijfsvereniging stort de ontvangen bedragen in de Algemene Kas van de Ziekenfondswet.

Wil een ziekenfondsverzekerde voor verstrekkingen waarop hij uit hoofde van zijn ziekenfondsverzekering recht heeft in aanmerking komen dan dient hij zich aan te melden bij een ziekenfonds. Ook de werkgever dient de bij hem werkzaam zijnde verzekerde bij dat ziekenfonds aan te melden. Sedert de inwerkingtreding van de tweede fase van de herziening van het stelsel van ziektekostenverzekeringen heeft de verzekerde de mogelijkheid om zich bij een van de 28 landelijk werkzame ziekenfondsen in te schrijven.

Uit het voorgaande zal duidelijk zijn dat de bedrijfsverenigingen dienen te beschikken over de inkomensgegevens die relevant zijn voor de toetsing van de loongrens van de ziekenfondsverzekering en de afdracht van de procentuele premies. Omdat er met betrekking tot de inning van de procentuele premie geen directe relatie is tussen de verzekerde en het ziekenfonds waarbij deze verzekerde staat ingeschreven, is het niet nodig dat het ziekenfonds over actuele inkomensgegevens beschikt.

Ook het feit dat een verzekerde meer dan één rechtsgrond kan hebben, die van rechtswege tot ziekenfondsverzekering leidt, is voor een ziekenfonds niet relevant. De verzekerde is ongeacht de hoeveelheid rechtsgronden slechts eenmaal nominale premie verschuldigd aan zijn ziekenfonds.

De afdracht van de procentuele premie geschiedt door de instantie die het loon of uitkering uitbetaalt via de bedrijfsverenigingen aan de Algemene kas. Komt de verzekerde door het loon, dat hij, verkregen uit meerdere dienstbetrekkingen, in totaal omgerekend op jaarbasis geniet, boven de zogenaamde loongrens van de ziekenfondsverzekering en zal hij om die reden de ziekenfondsverzekering dienen te verlaten, dan dient de verzekerde dit zelf te signaleren, tenzij een bij de uitvoering van de Ziekenfondswet betrokken instantie dit eerder signaleert.

Het zal duidelijk zijn dat alle relevante inkomensgegevens voor de opsporing van «witte» fraude beschikbaar zijn bij de verschillende bedrijfsverenigingen dan wel bij de onderscheiden pensioen- en uitkeringsinstanties. Door de gemeenschappelijke verwijsindex van de bedrijfsverenigingen (GVI) kunnen van een persoon meerdere dienstbetrekkingen/uitkeringen worden gesignaleerd. Het heeft geen zin om de ziekenfondsen te belasten met de opslag van gegevens voor derden, terwijl die reeds bij anderen, in dit geval de bedrijfsverenigingen, aanwezig zijn. Mocht de GVI minder goed werken dan wordt verwacht, dan dienen de inspanningen zich op verbetering van det GVI te richten. Het opslaan van actuele inkomensgegevens bij ziekenfondsen zou uit oogpunt van een efficiënte ziekenfondsadministratie een verslechtering zijn, te meer omdat ze voor de eigen bedrijfsvoering niet nodig zijn. Dat laatste zou ook zijn weerslag hebben op de betrouwbaarheid van die gegevens.

Invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de administratie van de Ziekenfondswet zal de communicatie bevorderen bij de verzameling van

de inkomensgegevens die nodig zijn voor de toetsing aan de loongrens en voor, zoals de leden van de D66-fractie vragen, de verzameling van inkomensgegevens, nodig voor een IZA-achtig systeem in de Ziekenfondswet. Invoering van het sociaal-fiscaal nummer in de AWBZ zal afhankelijk van de vormgeving van het IZA-achtig systeem kunnen bijdragen tot de in- en uitvoering daarvan in die wet.

9. Sociaal-fiscaal nummer en privacy

In antwoord op de vraag van de leden van de VVD-fractie of het ter beschikking stellen van het sociaal-fiscaal nummer aan particuliere ziektekostenverzekeraars in het kader van de door hen uitgevoerde AWBZ geen problemen oplevert met betrekking tot de privacy, benadrukken ondergetekenden dat het nummer een neutraal nummer is, dat slechts de persoon identificeert; het sociaal-fiscaal nummer is geen sleutel tot fiscale of andere gegevens.

In antwoord op een vraag van leden van dezelfde fractie delen ondergetekenden mee dat de argumenten van de Ziekenfondsraad in het advies van 1988 thans niet meer relevant zijn. De privacybezwaren van de Ziekenfondsraad in 1988 werden met name ingegeven door de vooronderstelling dat met het beschikken over het sociaal-fiscaal nummer ook alle fiscale gegevens toegankelijk waren.

De leden van de VVD-fractie vragen een overzicht van gegevens die ziekenfondsen aan derden moeten verstrekken.

Ondergetekenden merken op, dat ziekenfondsen slechts op grond van wettelijke bepalingen gegevens mogen verstrekken aan derden voorzover die gegevens noodzakelijk zijn voor de door die derden uitgevoerde wettelijke taak. Dat betekent dat niet zomaar alle gegevens mogen worden verstrekt.

In vervolg op het uitgebrachte advies omtrent de centrale verwijsindex van zorgverzekerden zijn ondergetekenden voornemens aan instanties die gegevens wensen van ziekenfondsen, te vragen een opgave te doen van de gevraagde gegevens en van het doel waarvoor deze gegevens worden gebruikt.

Daardoor wordt meer duidelijkheid gekregen omtrent de waarde van de registratie van de gegevens in de ziekenfondsadministratie en de spanning die er is tussen het doel van de registratie en de doelverruiming, die op kan treden indien de gegevens voor andere wettelijke doeleinden worden gebruikt. Ook geeft dat meer inzicht in de mate waarin er een directe relatie is met het oorspronkelijke doel van de registratie. De leden van de D66-fractie vroegen daarnaar. Naar het oordeel van de regering is er bij de bestrijding van misbruik en oneigenlijk gebruik van sociale zekerheid, belastingen en subsidies sprake van zodanig zwaarwegende belangen van de gehele gemeenschap, dat die de belangen van de individuele burger met betrekking tot de geheimhouding van in het kader van de uitvoering van overheidsregelgeving inzake belastingen, subsidies en sociale zekerheid verstrekte gegevens ten opzichte van de daarbij betrokken uitvoeringsinstanties opzij zetten. Maakt de burger op een onjuiste wijze gebruik van een voorziening, dan is het algemeen belang er mee gediend dat te corrigeren. Een middel om achter een onjuist gebruik of toepassing van de regeling te komen, is het vergelijken van gegevens die door die burger beschikbaar zijn gesteld en die relevant zijn voor de beoordeling van een recht of plicht, voortvloeiend uit een wettelijke bepaling. Voorbeeld van een dergelijke gegevensvergelijking zijn de uitwisseling van gegevens met betrekking tot de woon- en leef-situatie van ziekenfondsverzekerden met de gegevens die iemand daarover aan de gemeentelijke sociale dienst verstrekt. In beide gevallen geschiedt de verstrekking van de gegevens voor het beoordelen van een recht. In de

ziekenfondsverzekering wordt beoordeeld of er sprake is van medeverzekering, voor de uitvoering van de Algemene bijstandswet of er sprake is van een samenlevingsvorm die invloed heeft op de hoogte van de uitkering. Die gegevens dienen, voor zover zij betrekking hebben op hetzelfde tijdvak, overeen te komen. Doen ze dat niet, dan is nader onderzoek geboden. Er dient niet primair van uit te worden gegaan dat gegevens opzettelijk verschillend in administraties zijn aangebracht. Soms berust dit op een verschil in definities, soms op verschil in notatie, soms op een vergissing van de administratie.

In antwoord op een vraag van de leden van de D66-fractie delen ondergetekenden mee dat voor het verifiëren van een sociaal-nummer bij de belastingdienst de gegevens omtrent naam, voornamen, woonplaats, postcode, adres en geboortedatum voldoende zijn. Er komen geen andere gegevens vrij die niet relevant zijn voor de communicatie of die niet al bekend zijn bij het verifiërende ziekenfonds.

De leden van de RPF-fractie vragen naar de handhaving van de bescherming van de privacy door de beveiliging van de persoonsgegevens. Alle bij de uitvoering van de Ziekenfondswet betrokken instanties houden persoons-registraties in de zin van de Wet persoons-registraties (WPR). Ingevolge artikel 11, eerste lid, van de WPR mogen uit persoonsregistraties slechts gegevens aan derden worden verstrekt, voor zover zulks voortvloeit uit het doel van de registratie, voor zover zulks wordt vereist ingevolge een wettelijk voorschrift of voor zover zulks geschiedt met toestemming van de geregistreerde. Verder bepaalt artikel 11, derde lid, van de WPR dat verstrekking van gegevens achterwege blijft, voor zover uit ambt, beroep of wettelijk voorschrift geheimhouding geboden is. Artikel 92a van de Ziekenfondswet legt iedereen die betrokken is bij de uitvoering van de wet, geheimhoudingsplicht op. Tevens wordt in dat artikel aangegeven wanneer die geheimhoudingsplicht niet geldt. Dit is het geval voor zover enig wettelijk voorschrift hem tot bekendmaking verplicht of uit zijn taak bij de uitvoering van de Ziekenfondswet de noodzaak tot bekendmaking voortvloeit. Gelet op artikel 11 van de WPR is het verstrekken van gegevens dus mogelijk, indien daarvoor in de Ziekenfondswet of een andere wet, bijvoorbeeld de Organisatiewet sociale zekerheid of de Algemene bijstandswet, een rechtsgrond is aangewezen.

Ziekenfondsen dienen ingevolge de WPR te beschikken over een privacyreglement. De Ziekenfondsraad heeft daartoe bepaald dat het Besluit integrale invoering Privacy Reglement Uitvoeringsorganen van toepassing is voor de uitvoeringsorganen van de Ziekenfondswet. In dat reglement worden onder andere strakke regels gesteld omtrent de doelstelling van de registratie, de opgenomen gegevens en van wie en de wijze waarop deze worden verkregen, de verwijdering en vernietiging van die gegevens, wie toegang heeft tot de persoonsregistratie, de gegevensverstrekking aan derden binnen en buiten het uitvoeringsorgaan, koppeling met gegevens uit andere administraties, waarbij is geregeld dat de bepalingen worden toegepast welke gelden voor het meest privacy-gevoelige gegeven, de mededelingsplicht aan verzekerde en inzage en correctierecht van de verzekerde. Op de naleving van dat reglement wordt bij de periodieke controles van de bedrijfsvoering van de ziekenfondsen door de Ziekenfondsraad toezicht gehouden.

Een en ander laat onverlet de taak van Registratiekamer die ten algemene is belast met het toezicht op de naleving van de WPR.

10. Identificatieplicht, misbruik en oneigenlijk gebruik

De leden van de VVD-fractie vragen de regering of zij kan schatten hoe vaak personen ten onrechte zijn ingeschreven als ziekenfondsverzekerde en hoeveel personen ten onrechte niet zijn ingeschreven als ziekenfondsverzekerde en of het onderhavige voorstel in alle gevallen een oplossing biedt.

Ook de leden van de D66-fractie vroegen naar oneigenlijk gebruik en misbruik van de ziekenfondsverzekering.

Ondergetekenden refereren eraan dat het wetsvoorstel onder andere beoogt het sociaal-fiscaal nummer op te nemen in de verzekerdenadministratie van de Ziekenfondswet om daarmee gemakkelijker te kunnen communiceren met personen en instanties die een rol spelen bij de aan- en afmelding van verzekerden. Omdat het gebruik van het nummer de snelheid van identificatie en verificatie van personen en daarmee de verwerking van de gegevens met betrekking tot die personen bevordert, zal er minder frictie optreden in de afhandeling van aan- en afmelding van verzekerden.

Ook de periodieke controles van de gerechtigdheid zullen sneller en adequater worden uitgevoerd als beide betrokken partijen over het sociaal-fiscaal nummer beschikken.

Het is niet na te gaan hoeveel personen hun recht op verstrekkingen ingevolge de ziekenfondsverzekering niet geldend maken door zich niet in te schrijven bij een ziekenfonds. Vaak betreft het personen die een dienstverband aangaan voor een periode van minder dan drie maanden. In die gevallen zijn zij vaak verzekerd van rechtswege ingevolge de Ziekenfondswet, wordt ziekenfondspremie ingehouden en wordt, indien de desbetreffende personen hun particuliere ziektekostenverzekering gedurende die periode hebben aangehouden, aan het eind van zo'n korte periode op verzoek aan deze personen de kosten van een particuliere ziektekostenverzekering op basis van derde klasse door een ziekenfonds aan hen uitgekeerd.

Jaarlijks vindt op basis van de controlerichtlijnen van de Ziekenfondsraad onderzoek plaats van de verzekerdenadministratie van ziekenfondsen. Dat levert gemiddeld een groep van 1 à 2 procent op waarvan de verstrekte gegevens aanleiding geven tot nader onderzoek. Gegevens kunnen afwijken met betrekking tot de schrijfwijze van de naam, het adres, de geboortedatum van de verzekerde in het verzekerdenbestand van het ziekenfonds van gegevens verstrekt door werkgevers of ingevolge de Ziekenfondswet met deze gelijkgestelden. Het onderzoek naar het merendeel van de uitval in verband met afwijking van gegevens leidt tot een correctie van de gegevens en ononderbroken voortzetting van de ziekenfondsverzekering. Exacte cijfers over ten onrechte wel ingeschrevenen voor de verplichte verzekering ingevolge de Ziekenfondswet zijn thans niet beschikbaar.

In de afgelopen jaren is in de media regelmatig melding gemaakt van misbruik van ziekenfondskaarten, waarbij verband werd gelegd met de onverzekerden-problematiek, de problemen die ontstaan indien personen niet tegen de gevolgen van ziektekosten zijn verzekerd. De Gemeente Amsterdam heeft samen met ZAO Zorgverzekeringen eind 1992 bij de toenmalige staatssecretaris van Welzijn, Volksgezondheid en Cultuur om aandacht gevraagd voor genoemde problematiek. In reactie op het hierover gevraagde advies heeft de Ziekenfondsraad een onderzoek laten plaatsvinden waarbij de ziekenfondsen ZAO Zorgverzekeringen te Amsterdam, Stichting Ziekenfonds Rotterdam en AZIVO te Den Haag werden betrokken. Uit dit onderzoek zijn slechts incidentele gevallen van misbruik van ziekenfondskaarten aan het licht gekomen.

Door ZAO Zorgverzekeringen is voorts een nader onderzoek ingesteld, waarvan de eerste resultaten niet afwijken van de ervaringen van het door de Ziekenfondsraad ingestelde onderzoek. Ook uit het eindrapport van het door ZAO Zorgverzekeringen uitgevoerde onderzoek kan worden geconcludeerd dat meer dan incidenteel misbruik van de ziekenfondskaarten niet aan de orde is.

Ondergetekenden hebben de behoefte om de identificatie bij zorgverleners te plaatsen in het licht van een ander deel van vermeld onderzoek. Het onderzoek heeft zich namelijk ook gericht op een aanverwant onderwerp, namelijk verlening van zorg aan onverzekerden. Daarbij is een eerste kanttekening direct op zijn plaats, omdat men vaak onterecht onder het begrip onverzekerden verstaat een soort homogene groep, bestaande uit zwervers, illegalen en andersoortige allochtonen, waarover men schijnt te hebben afgesproken dat deze groep als «niet pluis» mag worden beschouwd als het gaat om het betalen van een doktersrekening. Het voldoen van een rekening is echter ook niet geheel zeker als het gaat om particulier verzekerde personen, of personen die verzekerd zijn voor een beperkt pakket dat geen dekking biedt voor bepaalde onderdelen van zorg (bijvoorbeeld huisarts of tandarts). Daarentegen kan de situatie zich ook voordoen dat betrokkenen op geen enkele wijze tegen ziektekosten verzekerd zijn, maar over ruim voldoende middelen beschikken om een rekening terstond te voldoen. Ergo, de problematiek van onbetaalde rekeningen is gecompliceerder dan men vaak doet voorkomen.

Ten algemene kan echter worden gesteld worden dat kosten van medische zorg, die niet door een verzekering worden gedekt, in beginsel door betrokkene zelf dienen te worden betaald. Indien daartoe de benodigde middelen ontbreken, kan, echter uitsluitend in acute noodsituaties, een beroep worden gedaan op de Algemene bijstandswet.

Indien de kosten blijken niet te kunnen worden verhaald, blijft de hulpverlenende persoon of instelling met een onbetaalde rekening zitten. De instelling wordt hierin tegemoet gekomen doordat de post «dubieuze debiteuren» mag worden meegenomen bij de vaststelling van de tarieven die rechtsgeldig in rekening mogen worden gebracht. Aangezien deze tarieven van invloed zijn op de hoogte van de ziektekostenverzekerspremie van degenen die wel regulier verzekerd zijn, is hier sprake van een onrechtvaardige afwenteling van deze kosten.

Hulpverleners zien deze afwenteling graag voortgezet in de vorm van een additioneel bedrag op het budget ter dekking van deze kosten. Het ligt echter veeleer voor de hand de problematiek bij de bron aan te pakken. Onderzocht zou kunnen worden of hulpverleners zelf de stroom oninbare vorderingen kunnen beteugelen door bij de hulpverlening alleen krediet te verlenen op vertoon van een identiteitsbewijs. Men weet dan in ieder geval aan wie men de rekening kan sturen. Eerste ondergetekende benadrukt daarbij dat de problematiek zich slechts toespitst op het geven van krediet en niet op het afsluiten van gezondheidszorgvoorzieningen voor bepaalde groepen personen. Indien men immers de rekening terstond voldoet, vervalt de noodzaak tot identificatie. Eerste ondergetekende zal op korte termijn een adviesaanvraag aan de Ziekenfondsraad richten, waarin gevraagd wordt in hoeverre invoering van een identificatieplicht het ontstaan van oninbare vorderingen tegen kan gaan.

Zoals hiervoor reeds vermeld, is overeenkomstig het advies van de Ziekenfondsraad met de Koppelingswet een identificatie- en verificatieplicht opgenomen in de Ziekenfondswet en de AWBZ.

11. Regres, strafbaarstelling en uitzondering

Naar aanleiding van een vraag van de leden van de VVD-fractie delen ondergetekenden mee dat een exacte termijn waarop de wijziging van het Besluit Politierregisters gerealiseerd zal zijn in verband met het verbeteren van de mogelijkheden om het regresrecht uit te voeren, niet valt te geven. Het Ministerie van Justitie en het Verbond van Verzekeraars voeren gesprekken om de uitwisseling van wederzijdse relevante informatie te verbeteren. Ook Zorgverzekeraars Nederland neemt aan die gesprekken deel. Vergroting van de mogelijkheid tot raadplegen van politieregisters ten behoeve van regres maakt onderwerp van die gesprekken uit.

De leden van de VVD-fractie vragen naar aanleiding van artikel 89a, in welke gevallen iemand verplicht is aangifte respectievelijk verplicht is mededelingen te doen.

Artikel 89a bepaalt dat degene die op grond van bij of krachtens de Ziekenfondswet vastgestelde bepalingen gehouden is inlichtingen of gegevens te verstrekken, een aangifte of mededeling te doen of een verklaring af te leggen en daarbij opzettelijk een valse opgave doet dan wel opzettelijk in strijd met bedoelde gehoudenheid iets verzwijgt, wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie.

Het artikel stelt dus in zijn algemeenheid het niet nakomen van de inlichtingenplicht die rust op verschillende bij de uitvoering van de Ziekenfondswet betrokkenen, strafbaar.

Het artikel is gebaseerd op de gelijk luidende tekst van artikel 69 van de AWBZ. De in het voorgestelde artikel gebruikte termen lijken een scherp onderscheid te suggereren naar de wijze waarop de respectievelijke betrokkenen aan de hen opgelegde informatieplicht moeten voldoen. Echter, de gehele regelgeving met betrekking tot de ziekenfondsverzekering is doorspekt met teksten die wijzen op informatieplichten. Ziekenfondswet, algemene maatregelen van bestuur, ministeriële regelingen, besluiten van de Ziekenfondsraad gebruiken daarbij een veelvoud van termen die over en weer informatieplichten opleggen aan onder andere verzekerden, medeverzekerden, werkgevers, pensioen- en uitkeringsinstanties, ziekenfondsen, zorgaanbieders en Ziekenfondsraad. Een scherp onderscheid naar de gevraagde termen «aangifte» en «mededeling» wordt daarbij niet gehanteerd.

De actieve en passieve informatieplicht van ziekenfondsen en de Ziekenfondsraad ten behoeve van de opsporing en vervolging van strafbare feiten door het openbaar ministerie zijn ten algemene geregeld in artikel 162 van het Wetboek van strafvordering.

De leden van de VVD-fractie vragen voorts aan te geven welke groepen van personen het precies betreft in artikel 40, tweede lid, en om hoeveel personen het daarbij gaat.

Artikel 40, eerste lid, verplicht de ziekenfondsen tot gebruik van het sociaal-fiscaal nummer in de verzekerdenadministratie met betrekking tot de Ziekenfondswet. Het tweede lid van dat artikel stelt ziekenfondsen van die verplichting vrij als het gaat om nader aan te geven groepen van personen die niet over een sociaal-fiscaal nummer beschikken.

Er zijn groepen van personen als categorie van verzekerden in de zin van de ZFW aangewezen, ten aanzien van welke het door de regering niet wenselijk wordt geacht dat aan de leden van die groep een sociaal-fiscaal nummer wordt verstrekt. Hierbij valt te denken aan personen die behoren tot de groepen van personen die hier te lande verblijven in afwachting van de beoordeling van hun aanvraag van een verblijfstatus.

In het kader van de eerdervermelde Koppelingswet beraadt het kabinet zich, mede gelet op het kabinetsbesluit tot verruiming van de mogelijkheden van het gebruik van het sociaal-fiscaal nummer, nader over de rol

die dat nummer kan spelen bij het terugdringen van illegaal verblijf in Nederland. Over de uitkomsten van dat beraad zal de Tweede Kamer der Staten-Generaal separaat worden bericht. In het verlengde van de uitkomsten van dat beraad zal moeten worden gezien welke categorieën van ziekenfondsverzekerden niet in het bezit zijn van een sociaal-fiscaal nummer. Het is derhalve niet wenselijk thans een andere opgave te doen dan reeds in de memorie van toelichting van het onderhavige voorstel van wet was vervat.

Met betrekking tot aantallen verzekerden die behoren tot de bovenbedoelde groepen, is geen exacte mededeling te doen. Het betreft naar zijn aard een vluchtige groep waarvan de omvang wordt bepaald door de permanente in- en uitstroom. Enige cijfers daaromtrent zijn te vinden in het Jaarboek Minderheden 1995, een uitgave van Bohn Stafleu Van Loghum en Koninklijke Vermande. Korthedshalve verwijzen ondergetekenden daarnaar.

De Minister van Volksgezondheid, Welzijn en Sport,
E. Borst-Eilers

De Staatssecretaris van Sociale Zaken en Werkgelegenheid,
R. L. O. Linschoten